

Sākums. Kultūras nams atklāts

Šodien. Kopā spējam daudz

Kultūras nams 20. gs. 60 - to gadu sākumā. Foto - Jānis Gorsvāns.

Šodien, vietā kur slejas kultūras nams, kādreiz bija tirgus laukums, tagadējā kino vietā karuseļi, baļļas, cirkus būdas un zvēri, visapkārt notika andele. 1949.-1950. Skrunda bija rajona centrs.

Vecais kultūras nams bija pie ģeologu kantora uzkalnā ar nelielu zāli, nebija atsevišķas mēģinājumu telpas, bija viena istaba direktorei, garderobe un bufete.

1958. gadā bija pirmā lemsana par Skrundas kultūras nama celtniecību. Tika izstrādāta projekta dokumentācija. 1959. gada rudens pusē ielika pamatus un uzmūrēja ēku līdz pirmā stāva logiem, bet jau decembrī tika pieņemts lēmums par atsevišķu rajonu likvidāciju. Likvidēja arī Skrundas rajonu, un Skrundu pievienoja Saldum.

1960. gada pavasarī partijas komitejas biroja sēdē PSKP (izpildkomiteja) skatīja jautājumu par Skrundas kultūras nama nepieciešamību. Atsevišķiem komitejas pārstāvjiem bija uzskats, ka Skrundā nav nepieciešams kultūras nams, jo tur vairs nav rajona centra.

Tā kā kultūras nams jau bija uzmūrīts līdz pirmajam stāvam, nekas cits neatlika, kā to pabeigt, jo savu pozīciju, nama nepieciešamībai stingri aizstāvēja kultūras nama direktore Skaidrīte Melķe, arī toreizējais Saldus kultūras nodaļas vadītājs Arturs Zavickis uzsvēra, ka „Skrunda ir strādnieku ciemats ar daudz iedzīvotājiem ne tikai Skrundā, bet arī apkārtnē, un tādēļ nepieciešama tikšanās vieta.” Pēc šīs sēdes pieņēma lēmumu, ka turpinās kultūras nama būvniecību, viss gāja ļoti straujā tempā uz priekšu.

Kultūras nama parka ierīkošana. 20. gs. 60 - to gadu sākums. Foto - Jānis Gorsvāns.

1961. gada augustā Skrundas kultūras nams tika nodots ekspluatācijā. Ļoti grandioza bija kultūras nama atklāšanas balī. Tas bija grandiozs pasākums, piedalījās visi kolektīvi, kas bija, ieskaitot sievu kori, vīru kori, ansambli, dejojotus, pūtējus. Tagadējās saimes telpas vietā, bija bufete, plaukti pilni. Kultūras nama atklāšanā šampanietis „Iija spaiņiem”, korķi pa gaisu. Puķtū Ernesta bija galvenais šampanieša laistītājs. Atklāšana bija jautra. Viss aizgāja savās sliedēs, kultūras nams bija brīnišķīgi iekārots. Gaismas ķermeņi mazajā zālē bija figūras – tautu meitas, keramikas lustras. Apdari kultūras namam taisīja kombināts „Māksla”. Tolaik vadāju daudzus, lai taptu kultūras nams, jo kādreiz strādāju MTS. Direktore Skaidrīte kopā ar mani veda visu nepieciešamo kultūras nama iekārtošanai.

Figūru vairs nav, jo mazā zāle tika izpostīta un tās vietā iekārtota sporta zāle. Tajā laikā Skrundā nebija sporta zāles, jo vidusskolas vēl nebija.

Kultūras nams bija iekārtots un sakārots. Uzreiz iekārtojās arī bibliotēka.

Kad atklāja Skrundas kultūras namu, tā pirmā vadītāja bija Skaidrīte Melķe, Ruta Neivarte vadīja māksliniecisko daļu, bet par māksliniecisko noformētāju strādāja Zigurds Kronbergs.

Tajos laikos daudz bija atkarīgs no pagasta/pilsētas vadības, bet visi, kas vadījuši ciematu, pagastu, vienmēr atbalstījuši kultūras darbu, tas ir bijis liels pluss.

Ļoti daudz kultūru atbalstīja arī apkārtnējo saimniecību vadītāji, kolhozu priekšsēdētāji, kas nekad neatteica materiālo palīdzību, vienmēr kolektīviem bija transports, ar ko braukt, ko atvest. Nekāda maksa netika prasīta – sabiedriskā kārtā. Lopiņi tika kauti uz lielākiem svētkiem, alus izbrūvēts, lai svētkos prieks ne tikai garam, bet arī vēderam.

Novēlējums kultūras namam: „Sauls mūžu”, galvenais noturēties, ļaudis Skrundā vienmēr bijuši dziedātāji, dancotāji, runātāji un vienmēr bijuši ļaudis, kas sanāk kopā. Zem viena nama saplūst vairākas paaudzes.

Lai tiekam visām krīzēm cauri! Galvenais, lai kultūras namam nav jāliek priekšā lielā atslēga!

Viesturs Melķis, pirmās k/n direktores Skaidrītes Melķes dzīvesbiedrs

Kultūras nams 2011.gadā. Foto - Alans Perševics.

Šogad Skrundas kultūras nams dzīvo piecdesmit gadu zīmē. Pārkāpt pāri pusgadsimta sliekšnim, novērtēt ieguldījumu un saskatīt nākotnes iespējas. Uzstādīt mērķus, kuri sākumā liekas augstāki nekā spējam sasniegt, meklēt iespējas un rezultātā saprast, ka esam komanda, kas spējam daudz. Tāds ir mūsu uzdevums, darbiniekiem, kas šodien strādā kultūras namā.

Jubilejas zīmē skrundeniekiem tapuši skaisti koncerti. Ar emocionālu un sajūtām bagātu programmu Piekļāvē savus klausītājus kopā ar bērniem uzrunāja sieviešu vokālais ansamblis. Mīlestība pret savu dzimto vietu bija jaušama ik dziesmā un vārdā Ainara Bumbiera koncertprogrammā Uzdrīksties. Pozitīvām emocijām papildīta notika pagājušā gadsimta 80., 90. gadu dīdžeju atkal tikšanās kādreiz tik populārā diskotēkā Kurši.

Un nu šodien, 22. oktobris, jubilejas koncerts, kuru veido skrudeniece Līva Kleinberga, viņas bērniņa pagājusī kultūras namā - mammas Nellijas ilggadējā darba vietā. Par darbinieku bērniem ir īpašs stāsts, jo liela daļa no viņiem pavadījuši šajā namā, esot līdzās saviem vecākiem, veidojot pasākumus, paši piedaloties pašdarbībā, sniedzot puķes vai vienkārši esot te- kultūras namā – kamēr rit darbs.

Katrā darbā ir ļoti svarīgs ģimenes atbalsts, tādēļ vēlos pateikt paldies visiem kultūras darbinieku dzīvesbiedriem, kuri ir pieņēmuši, ka šis darbs prasa atdevi citiem cilvēkiem un sabiedrībai. Darbs kultūras namā ir dzīvesveids, kuru mēs paši izvēlamies. Esmu pārliecināta, ka, saņemot gandarījumu, tīkamu nogurumu savā darbā, mēs varam dot enerģiju un mīlestību arī saviem mīļajiem. Jo mūsu tuvinieki mums ir doti, lai dzīve būtu līdzsvarā – savs laiks darbam, savs ģimenei, savs - sev pašam.

Bijušajiem un tagadējiem darbiniekiem, pašdarbniekiem un apmeklētājiem – katram ir savas pozitīvās emocijas par piedzīvoto kultūras namā piecdesmit gadu garumā. Pūtēju orķestris ar saviem stāstiem, vīru koris ar nebeidzamiem piedzīvojumiem, kuri plašajā Dziesmu svētku dalībnieku pulkā bija atpazīstami ne tikai pēc spēcīgām balsīm, bet arī leģendārajām zaļajām cepurēm. Dziedošie, dejojošie, aktiermākslu pārstāvošie kolektīvu dalībnieki – jums katram ir savi stāsti, kas priecē sirdi. Un nav svarīgi, kurā gadā tas izdzīvots, svarīgi, ka šīs sajūtas glabājas jūsos uz mūžu. Laiks uzliek savus nospiedumus, kāds kolektīvs beidz pastāvēt, kāds rodas no jauna, taču vēlme kopt tradīcijas un tās attīstīt ir nepārejoša vērtība.

Pašdarbnieku dārza ierīkošana. 2008.gads. Foto - Inga Zalgaucka

Mēs, kultūras namā strādājošie, daudzu gadu garumā esam atraduši brīžus, lai būtu kopā ne tikai darbā, bet arī atpūtā – braucieni uz jūru, kuru sākam gaidīt jau ziemā, Ziemassvētki mežā, mirklis darba dienas vidū suminot jubilārus, citas svētku reizes, kad apaļais saimes galds pulcē ... padsmīt cilvēku. Jo kultūras namā savu mājvietu radušas mūsu lieliskās kaimiņienes bērnu un pilsētas bibliotēkas darbinieces Inga, Ligita, Elita, Gunita, Baiba, enerģiskā un idejām pārpilnā sporta darba organizatore Aivita, darba daudzuma nenogurdināmie Skrundas televīzijas ļaudis - Ieva un Alans, nu arī Rasma un Olafs.

Esmu pateicīga dzīvei, kas man šodien ļauj piepildīt ikdienu, strādājot kopā ar radošiem, uzticamiem un profesionāliem kolēģiem. Mākslinieciskās daļas vadītāja Irita, kurai caustrāvo nemītīga vēlme pilnveidot sevi un profesionāli realizēt. Inese, Monta, Leonīds- cilvēki, kas dara visu, lai nama saimniecība būtu sakopta, sakārtota saremontēta. Anda jau daudzus gadus rotā telpas pasākumiem un ikdienai, ieguldot savu radošumu. Uldis- skaņas un gaismas operators- ar savu labestību un izdomu strādā un gādā, lai pasākums izdodas. Līdz ar reģionālo reformu kultūras nama komandai pievienojušies kultūras un sporta darba organizatori no novada – Aija, Dita, Inga, Ilona, Vaclovs.

Daudz laimes pusgadsimta jubilejā, mūsu baltais nams! Un daudz baltu dieniņu, Laimiņa, dodī, katram, kas ir pārkāpis šī nama sliekšni!

Loreta Robežniece, Skrundas kultūras nama direktore

Spēks, kas vieno!

Irita Timbare, Skrundas k/n mākslinieciskās daļas vadītāja

Oktobris - tāds īpašs mēnesis. Man šķiet, - tā būtība kā sīrups nāk uz āru visā savā košumā. Kastāņi paukšķ, ripo zīles, lapas debesīs un uz zemes.

sirdī mājō kāds saules stariņš!

Ikviens cilvēks, kas sevi pilnveido izvēlētajā sirdslietā, atrod vietu šeit, Skrundas kultūras namā - dziedot, dejojot, teātri spēlējot vai deķi noaužot. Šajā namā satiekas trīs paaudzes un katrai piemīt kāds īpašs spēks.

Te pirmos soļus dejā kopā ar vadītāju Lienī Alenceviču iepazīst mazie bērni tautisko deju kolektīvā „Jautais dancis”, dziesmas brīnumu un skatuves kultūru mācās bērnu vokālais ansamblis Sarmītes Pavilaite vadībā. Ar nesavtību un enerģijas bagāžu jauniešus kopā pulcē deju kolektīva „Tikai tā” vadītāja Dita Ņuņēvica.

Vecie zēni ansambļa 20 gadu jubilejas koncertā. 2009.gads. Foto - Ieva Benefelde.

tas būs „Ceļojums ar dziesmu pa dzīvi”. Spēcīgas mākslas tradīcijas lolo sievietes koris „Sonante” (vadītāja Laimdota Mūrniece), tas ir kolektīvs no paaudzes uz paaudzi. Mūžam stalties un dziedošie vīri „Vecie zēni” ar vadītāju Viesturu Melķi ir neiztrūkstoši dalībnieki pašdarbnieku saimē. Ar savu degsmi viņi piepilda ne vien skatītāju sirdis Skrundā, bet arī citās Latvijas pilsētās un novados.

Azartisks un dzīvespriecīgs solis raisās vidējās paaudzes deju kolektīvam „Mežābele” (vadītājs Agris Silis), tā piedzīvojot neizsakāmu vēlmi būt uzticīgiem deļai, būt kopā.

Vienotība, milzīga degsme, atbildības izjūta - tā varu raksturot senioru deju kolektīvu „Virši” (vadītājs Agris Silis).

Senioru koris „Novakars” (vadītāja Sarmīte Pavilaite) - tie ir cilvēki ar dzīves pieredzi, gudrību un stingru pamatu.

Savu teātra mīlestību iemanto

amatierteātris „SAAN” (vadītāja Inese Ceriņa). Šajā kolektīvā piedalās ne tikai skrundenieki, bet arī apkārtnējo pagastu ļaudis. Pārliecība un sirdsmīlestība tiek ziedota aktierspēlei.

Sieviešu koris Sonante savā 50 gadu jubilejas koncertā. 2009.gads. Foto - Ieva Benefelde.

Stellēm klausdot, noaustas segas, galdauti, dvieļi, jostas - savu meistardarbu piedzīvo audējas (vadītāja

Linda Grīnberga). Radīšanas prieks no mazā dzīpariņa līdz rakstainai segai - tas priecē ne tikai audējas.

Antra Zuntnerē un Jānis Āboliņš - kolektīvu koncertmeistari. Kas gan būtu kolektīvi bez viņu meistarības?

Starp amatiermākslas kolektīviem savu vietu atrod jaunrade - modes deļas un to vadītāja vadītāja Levita Paulauska, kura savu mīlestību pret modernu deļas stilu spēj nodot dažāda vecuma bērniem. Arī mamma, kuras sevi nodēvējušas par „Esencēm”, ar smaidošām un mirdzošām acīm sevi piepilda dažādos deļas uzvedumos.

Līnīdeļotāji „Jautrie zābacīņi” (vadītāja Irita Rumbeniece) tālās koncerttūrēs un uzvedumos ir piedzīvojuši augstas uzvaras. Un tas ir tikai tāpēc, ka katram dalībniekam ir vēlme, sirdslieta un piepildījums mīlēt šo deļas mākslu.

Ar pateicību un prieku esmu šeit starp šiem ļaudīm, strādājot šajā

Bērnu deļu kolektīvs Jautrais dancis pirms izeļšanas uz skatuves 15 gadu jubilejas koncertā. 2010.gads. Foto - Alans Perševics.

Rudens ielīst zemē, vējš pāršalc pāri lapām, vēstot, ka garie un tumšie vakari ir klāt. Klāt, lai tos īsinātu, darbojoties kultūras namā. Nav svarīgi, kāds gadalaiks ir dabā, galvenais, lai

Sievišķību un romantiskas vēlmes piepilda sieviešu vokālais ansamblis „Romance”, kura vadītāja ir Guna Pavilaite. Šajā sezonā, agri pavasarī, kolektīvs atzīmēs piecu gadu jubileju,

Elmārs Bajinskis

Kultūras namā uzsāku darbu laikā, kad notika remonts. Tikko atnācis no tehnikuma, kā tautā saka - „zaļš gurķis”. Man galvenais bija sakārtot apkuri. Tad nu kāpu pats uz skursteņa skatīties, kas tur notiek, kā veicas ar darbiem. Daudz ko nesapratu no saimnieciskām lietām. Tas bija laiks, kad daudz bija jāmācās. Ļoti spilgti atmiņā ir palikusi Skaidrītes Cihovskas keramikas izstāde, mākslinieciskās daļas vadītājas Ilgas Rudenes darbība, ar kādu entuziasmu viņa dibināja ģitāristu ansamblī. Tajos laikos liels pasākums bija Ļeņina 100 gadu jubileja, tad nu gandrīz kājas noaut varēja. Bet atmiņas ir siltas un jaukas. Varu teikt droši, ka tās cilvēciskās attiecības, kas valdīja Skrundas kultūras namā, atceros ar siltumu sirdī. Pašdarbības kolektīvu vadītāji - Velta Feldmane, Roberts Upenieks, Zigurds Kronbergs, apkopēju meitenes - nu cepuri nost! Arī kuriozu netrūka. Tajā laikā spēlēja orķestrī, tas brauca uz mēģinājumu Kuldīgā, nezinu, kā nu sanāca, bet biju aizgulējies - nu šausmās sapratu, kā nu būs, ja pats direktors nebūs ieradies. Protams, metas pa galvu, pa kaklu, ģērbu, ko redzēju un prom... tad nu vīri mani paķēra - ko tad naktī darīji???

Sarmīte Repša

Mans laiks Skrundas kultūras namā bija pirms 40 gadiem, aizstāvēju diplomdarbu, iestudēju dramatiskajā kolektīvā izrādī „Bezmiega nakts”. Lomās toreiz spēlēja Ausma Zeļģe, Aina Intlere. Labi toreiz arī nostartējām. Aktīvi iesaistījās

Atceras kultūras nama direktori

Sarmīte Repša (otrā no labās) kopā ar sieviešu vokālo ansamblī.

sieviešu vokālā ansambļa dzīvē, bijām pašā spīcē. Piedzīvoti daudzi koncerti sovhozos un kolhozos. Siltas atmiņas par Skrundas kultūras namu saistās ar cilvēkiem. Darbā mani ievadīja Skaidrīte Melķe. Ar lielu sirds mīlestību atceros Zigurdu, Vinartu.

Nellija Kleinberga

Mana darbošanās kultūras namā aizsākās, kad es vēl mācījos skolā.

Tāpēc es varu teikt, ka pakāpeniski no mācekļa statusa es kļuva par zināmu amatieri, veicot dažādus

vērtus faktus, ka katrs astotais Skrundas iedzīvotājs bija saistīts ar darbošanos kādā no tautas mākslas kolektīviem.

Vienmēr līdzās pašdarbniekiem ar pašaieliedzību strādāja kultūras nama tehniskie darbinieki, kuri nodrošināja tīrību, kārtību, mieru un siltumu. Kuriozi tik radošā vidē un kolektīvā notika gandrīz katrā sarīkojumā. Tie vienmēr bija draudzīgi un sirsnīgi „caurnešanas gājieni”. Piemēram, pūtēju orķestra vīri vienmēr bija gatavi jautri izjokot. Reiz, piesakot koncertā skaņdarbu ar nosaukumu „Karodziņu polonēze”, Roberts Upenieks saka: „Nellija, īstais nosaukums ir Krodziņu polka, tā kā piesaki pareizi!” Protams, respektējot PO galveno „runas vīru”, tā arī pieteicu. Eļot nost no skatuves, ieraugu pūtēju orķestra diriģenta lielo pārsteigumu seļā, bet atskatoties, ieraugu patiesi mīļus smaidus pūtēju vīru acīs. Un

tādus vai līdzīgus notikumus es varētu minēt ļoti daudzus. Ikdienas dzīvē šajā namā vienmēr ir bijusi radoša, interesanta un jautra.

Ar bijušajiem kultūras nama direktoriem sarunājās Irita Timbare

Skrundas kultūras nama direktori

Skaidrīte Melķe - 1958-1975 (ar pārtraukumiem)
Andris Blūms - 1969-1970
Elmārs Bajinskis - 1970 - 1972
Sarmīte Repša - 1975-1978
Mārīte Tože - 1978-1991
Nellija Kleinberga - 1991-2001
Loreta Robežniece - no 2001.gada

Pirmā kultūras nama direktore Skaidrīte Melķe.

